

The Holy See

Pāvesta Franciska
apustuliskā vizīte
Lietuvā, Latvijā un Igaunijā
2018. gada 22.–25. septembrī

SVĒTĀ JĒKABA KATOĻU KATEDRĀLES APMEKLĒJUMS TIKŠANĀS AR SENIORIEM

Cattedrale di San Giacomo (Lettonia)
24. septembris 2018

[\[Multimedia\]](#)

Dārgie brāļi un māsas!

Paldies arhibīskapam par sacītajiem vārdiem un rūpīgo realitātes analīzi. Gados vecie brāļi un māsas, jūsu klātbūtne man atgādina divus fragmentus no šīs katedrāles aizbildņa apustuļa Jēkaba vēstules. Tās sākumā un beigās viņš, lietojot divus atšķirīgus jēdzienus, aicina būt izturīgiem. Esmu pārliecināts, ka varam saklausīt “Kunga brāļa” balsi – viņš šodien vēlas mūs uzrunāt.

Jūs, šeit klātesošie, esat bijuši pakļauti visdažādākajiem pārbaudījumiem: kara šausmām, tām sekojošām politiskajām represijām, vajāšanām un izsūtījumiem, kā to minēja jūsu arhibīskaps. Un jūs esat bijuši izturīgi – esat izturējuši ticībā. Nedz nacistu, nedz padomju režīms nav apdzēsis ticību jūsu sirdī. Dažus no jums tas nav spējis atraut no priesterības un klosterdzīves. Daži ir bijuši katehēti, dažādos veidos kalpojuši draudzē, pat riskējot ar dzīvību; jūs esat izcīnījuši labo cīņu, esat ceļa nobeigumā un esat saglabājuši ticību (sal. *2 Tim 4, 7*).

Apustulis Jēkabs uzsver to, ka šī *pacietība* iztur ticības pārbaudījumus, parādoties pilnīgos darbos (sal. 1, 2–4). Jūsu rīcība toreiz ir bijusi pilnīga, un tai arvien ir jātiecas pēc pilnības jaunos

apstākļos. Jūs, kas esat veltījuši savu dvēseli un miesu, kas esat veltījuši dzīvi, lai atgūtu savas tēvzemes brīvību, bieži vien jūtaties aizmirsti. Lai arī tas skan paradoksāli, šodien brīvības vārdā brīvie cilvēki gados vecos ļaudis nolemj vientulībai, pamestībai, līdzekļu trūkumam, izstumšanai un pat postam. Ja tas tā ir, tad tie, kuri cīnījušies par tiesību iegūšanu, ir kļuvuši par tā saucamā brīvības un progresa vilciena pēdējā vagona pasažieriem, kas noraugās uz svešām svinībām. Lai gan viņi tiek godināti un cildināti, tomēr ir aizmirsti ikdienas dzīvē (sal. *Evangelii gaudium*, 234).

Apustulis Jēkabs aicina būt izturīgiem, nepadoties. “Šajā ceļā rūpes par visu labo, garīgā nobriešana un izaugsme mīlestībā ir labākais pretsvars ļaunumam.” (*Gaudete et exultate*, 163) Neļaujieties mazdūšībai un skumjām, nezaudējiet lēnprātību un jo īpaši – cerību!

Savas vēstules noslēgumā svētais Jēkabs vēlreiz aicina būt pacietīgiem (5, 7), lietojot vārdu, kas sevī apvieno divas nozīmes: *panest* pacietīgi un *cerēt* pacietīgi. Es mudinu arī jūs savā ģimenē un tēvzemē būt par priekšzīmi šīm divām attieksmēm – pacietībā piesātinātai izturībai un cerībai. Tā jūs turpināsiet veidot savu tautu. Jūs, kam aiz muguras jau daudzas vasaras, esat dzīva liecība izturībai nelaimēs, kā arī pravietojuma dāvanai, kas jaunajām paaudzēm atgādina, ka rūpes par iepriekšējām paaudzēm un to aizsardzība ir Dievam tīkamas un vērtīgas, savukārt nevērība pret tām sauc uz Dievu. Jums, kam aiz muguras jau daudzas vasaras, nav jāaizmirst, ka esat savas tautas saknes, ka esat saknes jauniem dzinumiem, kuriem vēl jāuzzied un jānes augļi; aizstāviet šīs saknes, uzturiet tās dzīvas, lai bērni un jaunieši tajās varētu nostiprināties un saprast, ka “viss, kas kokā ir uzziedējis, / dzīvo no tā, kas dus zem zemes” (F. L. Bernárdez, sonets *Si para recobrar lo recobrado*).

Virs šī dievnama ambonas ir rakstīts: “Ja jūs šodien dzirdēsiet viņa balsi, nenocietiniet savas sirdis” (*Ps* 95, 7–8) Nocietināta sirds ir pārakmeņojusies, tā zaudē prieku par Dieva jaunumu, atsakās no gara jaunības, atsakās baudīt un redzēt, ka vienmēr, visos laikos, līdz pat beigām Kungs ir labs (sal. *Ps* 34, 9).